

Kõigutada usku pimedas

ITA SERMAN •

*Kui sul ei ole olla hea,
ja üksindus on piin,
kui tuikab valus vaene pea
(ses süüdi on ehk viin!),
või kui sul pärast päevatööd
kurb õhtu seisab ees,
ehk vaevled magamata ööl
sa armuvalu sees –
siis rutta meie seltsi
ja vaata operetti!*

Niimoodi võibki nüüd teha. Minna Estonia Teatri Talveaeda Boris Kõrveri operetti *Laanelill* vaatama.

Lavastaja Ants Matiiseni sõnul oli tema sooviks ajal, mil kõik teatrid mängivad lääne klassikat, tuua lavale just oma, eesti operett. Pealegi oli talveaeda vaja midagi niisugust, mis mõnusat kaasaelamist pakuks.

Opereti aluseks on Ardi Live'se libreto. Teksti pole põhimõtteliselt muudetud, see on kokku seatud kolme erineva lavavariandi põhjal. Tegu on teatri püsijäämise looga, ja peategelas tuleb näha Paul Pinnat. Kuna tegevus toimub suures osas aiapeol, sobib kõik talveaeda suurepäraselt.

Laanelille väärtus on eelkõige osatäitjate tugevuses. Palmidekasvude-lilledel vahel tegutsevad Helgi Sallio ja Voldemar Kuslap, Sirje ja Väino Puura, Katrin Karisma ja Hans Miilberg. Nende mängulust ja vahenditust tekitavad kuulajas-vaatajaski näitemängus kaasategija tunde. Seda enam, et kuigi tegevus toimub Eesti kubernangulinnas selle sajandi esimese kümnendi paiku, on ta paljuski otseselt meie igapäevaelust võetud.

Siinkohal tasuks ehk vahemärkusena öelda, et lavastajal mõlgub meeles veel üks operett. Ja kuigi selle libreto puhul on tegu eelmise Eesti Vabariigi paroodiaga, on see

ühthaegu tegelikkus aastal 1994...

Kui aga *Laanelille* juurde tagasi tulla, siis ka selle kujundus on kunstniku sõnul ühe ajastu meeldetuletus kaasaja pildi kaudu. Mari-Ann Ahas lausus, et tema

le pakub sajandivahetuse kostüümide huvi kui ajalugu, milles väljenduvad ajastu jooned ja värvid.

Millele Ants Matiisen omalt poolt lisas, et tol ajal olid riided ja ajad tumedad, aga inimesed ise

usk pimedasse homsesse

Harri Rospu foto

egelikkus aastal 1994...
 Laanelille juurde tagasi
 s ka selle kujundus on
 u sõnul ühe ajastu meel-
 kaasaja pildi kaudu.
 n A h a s lausus, et tema-

le pakub sajandivahetuse kos-
 tüüm huvi kui ajalugu, milles väl-
 jenduvad ajastu jooned ja värvid.

Millele Ants Matiisen omalt
 poolt lisas, et tol ajal olid riided ja
 ajad tumedad, aga inimesed ise

olid rõõmsad ja heledad. Ja et kui
 see lavastusest natukenegi välja
 paistab, on operett ennast õigus-
 tanud.

Ehk nagu on lavastaja ja näitle-
 jad öelnud vaatajale kavalehe vii-

masel küljel: *kui me suutsime na-
 tukenegi kõigutada sinu kalju-
 kindlat usku pimedasse homsesse,
 siis me oleme oma ülesande täit-
 nud.*